

Евреи-тъ въ време-то Христово мисляхъ че бѣше богохуліе за нѣкого освѣтъ Бога да прощава грѣхове. Лук. 5; 21.

Апостоли-тъ не исповѣдувахъ чловѣцы, нито има примѣръ да сѣ прощавали грѣхове; — нито имаше такъвъ обычай въ време-то на 318 Св. Отцы. Св. Амвросій каза на императора Теодосія: “Нито ангелъ, нито архангелъ може да прости грѣхъ; и Господь самъ прощава само онѣзи които идѣтъ при него съ покаяніе (*). “Св. Златоустъ казува: “Не трѣбува да ся исповѣдашь на свидѣтели; испытаніе-то въ прѣстѣпленія-та ти нека бѣде работа на твой-тъ умъ; да не бѣде никой свидѣтель на този сѣдъ; само Богъ нека види исповѣданіе-то ти. Пакъ казува: “Не тя при-нуждавамъ да исказувань грѣхове-тъ си на чловѣцы; открывай съвѣсть-тъ си прѣдъ Бога; показувай раны-тъ си на Господа, който е добръ лѣкаръ, и проси отъ него цѣръ: Явигы на оногова който не укорява, но най милостиво исцѣлява.” И на друго мѣсто той прѣдставя Бога да каже на грѣшника: “Изяви грѣхове-тъ си искрено на мене самого та да исцѣлѣхъ ранѣ-тъ ти.” (**)

Сегашній-тъ обычай за исповѣданіе не съществуваше въ църквѣ-тъ до деветый-тъ вѣкъ, и не бѣше узаконенъ до тринадесетый-

(*) Покаяніе въ време-то Амвросіево не ся имаше за таинство, но както въ Евангеліе-то, за сърдечнѣ скръбъ за грѣхъ.

(**) Calvin's Institutes Book III Chap. IV; sec. 8.